

vi med Rette kunne hindre vore Fiskere i dette Erhverv.

Rødspætten maa ikke bringes i Land eller udføres, naar den maaler under 8 " — den skal kastes i Havet. Paa et Fiskerimøde i Esbjerg (4—500 Deltagere) oplyste Fisker N. Nielsen:

„Alene i November 1892 gjorde jeg 2 Rejser til Hamburg med Smaafisk, som jeg solgte for 2,200 Mark; med Fradrag af Omkostninger havde jeg en Renindtægt af 1,800 Kr. Vinden var begge Gange god; med Modvind vilde Fisken være slidt ihjel. Turde vi gaa til Esbjerg for derfra at bortsende saadan Fisk, var Indtægten anderledes sikker; men vort Fædreland forbyder det. Den 3. April 1903 havde jeg saaledes fisket omtrent 800 Snese Rødspætter, men kun 100 Snese, som netop maalte 8 ", maatte jeg tage med mig, de solgtes for 120 Kr.; Resten, 700 Kr., som kunde været solgte den Dag for 730 Kr., maatte jeg kaste over Bord. Et lignende Tab havde jeg den 6. August 1903 og saaledes gaar det hvert Aar for alle os Esbjergfiskere, samtidig med, at al den Fisk, som vor Lovgivning tvinger os til at kaste fra os, den fiskes ofte øjeblikkelig af de fremmede Trawlere, der lægger sig paa Siden af os for netop at tage dem.“

En saadan Lovgivning er jo i høj Grad ubillig mod vore Fiskere og urimelig (Ændringsforslag Nr. 52 imødekommer dog delvis dette Ønske), og dertil kommer, at man jo endnu kender alt for lidt til Rødspættens og andre Fiskes Naturhistorie for derpaa at kunne bygge Lovregler til Fiskens Bevaring, og selv da maatte en saadan Lovgivning være international. Det er jo først ved de internationale Fiskeriundersøgelser, at man netop nu begynder at faa Kendskab til Forholdene; for Rødspættens Vedkommende kender man endnu ikke Ynglestedet eller Vækstbetingelserne, først siden 24. August 1904 foreligger der Antydning i saa Henseende (se Lovforslag Nr. 41 i Folketinget). Men det ved man, at Havets Rigdom er udtømmelig og at Havets Beboere selv forbruge saa enorme Masser af den aarlige Yngel, at Menneskets Ind-

griben er forsvindende; Fiskenes Forekomst og Rejser i Havene ere saa afhængige af Naturforhold, at vort lille Folks Forsøg paa Indgriben i Formerings- eller Vedligeholdelsesforholdene i de store Have jo kun kan blive unyttigt Lovgivningslid.

Forbud mod Fangst og Ilandbringelse af Fisk fra Havene er ikke alene et Overgreb mod Fiskernes Næringsliv, men vil desuden til ringe Nytte jo koste betydelige Summer til Politi og Fiskeri-Inspektion.

Selv om man mener, at Maalbestemmelser og Salgsforbud kunne være til Nytte for det *indenskærs Saltvandsfiske*, saa maa man jo her helst overlade Kontrollen til selve den Fiskerbefolkning, som ved de forskellige Vande ønsker Begrænsning; den Skade, der kunde ske ved, at nogen af disse Fiskere solgte Undermaalsfisk under Paaskud af, at de vare tilsendte af Havfiskere i Nordsøen, den vilde være meget ringe overfor de enorme Bekostninger, som der efter Lovforslaget ville blive nødvendige til Politi og Tilsyn for at hindre en Smule Undermaalssalg.

De internationale Havundersøgelser begynde først nu at kaste lidt Lys over Havfiskenes Formeringsbetingelser — først disse ville engang muligt kunne betinge *internationale* Maal-, Frednings- og Redskabs-Bestemmelser. Foreløbig kunne vi kun med nogen Nytte benytte de Oplysninger, som gennem dansk biologisk Institut er naaet med Hensyn til den Betydning, som Omplantning af Yngel (Rødspætternes) til visse *indenskærs* Farvande kan faa for det stedlige Fiskeri. — Hvis vi i Stedet for Udgifter til Politi m. m. til Forhindring af vore Fiskeres bedst mulige og fri Udnyttelse af Havets Rigdom anvendte disse Beløb til Indkøb hos vore Fiskere af levende umoden Fisk, naar disses Pris er lav, og da udsætte al denne Yngel i de dertil egnede indre Saltvande, da gjorde vi mere til Støtte af Fiskeriet end ved Lovparagraffer og Politi.

Overfor den anden af mig nævnte Side af Fiskerilovgivningen, den om *Indenskærsfiskeriet*, staar Lovgivningsmagten langt